

Havank Ross

De Schaduw
contra de Schorpioen

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Iemand rende door de schemering met Magere Hein op de hielen. Iemand die dus geen schijn van kans scheen te maken, temeer daar de Iemand een zeker embonpoint had maar vooral ook omdat 't zés Heinen waren. Die er bovendien buitengewoon getraind, doorvoed en gespierd uitzagen. Weshalve geen knekel klepperde noch ribbenkast ratelde maar slechts het ketsen van laarzen weergalmde op het stenen pad dat steil en glibberig afdaalde. En de Heinen zwaaiden ook geen zeisen maar wel volautomatische machinegeweren waaruit van tijd tot tijd salvo's werden afgevuurd op de Iemand die zigzaggend door de plenzende regen voor hen uit spurtte, de ogen tot spleetjes samengeknepen, wanhopig op zoek naar een schuilplaats. Waar 't niet en nergens naar uitzag want het pad werd begrensd door hoge gladde muren zodat de Iemand het betreurde niet de andere weg te hebben genomen. En vooral ook dat hij zo stom was geweest geen acht te hebben geslagen op een sensor die een alarm had ingeschakeld dat nóg in zijn doorweekte hoofd jankte onder de fluitende kogels en 't geroffel van de laarzen die hem allengs als het staccato getrommel op omfloerste pauken van de Danse Macabre op weg naar de open groeve in de oren klonk. Waar de Iemand uiteraard geen pest voor voelde. Weshalve de Iemand ondanks de bonkende slapen, de knijpende longen en de steeds zwaardere benen voortholde. Maar dan ook zijn pompende hart hoorde overslaan omdat ergens in de duisternis onder dat geroffel het woedend geblaf van honden weerklonk. En terwijl de Heinen schreeuwden en schoten, dacht de Iemand opeens aan het kleine kerkhof dat hij op de heenweg was gepasseerd. Waardoor, merkwaardig als 't scheen, een miniem en flinterdun sprankje hoop op redding in 't duister oplichtte. En dan doemde ook 't hekwerk op in een scherpe bocht, juist toen 't geblaf angstwekkend dicht achter hem klonk:

een glanzend hoog hekwerk, de contouren van een lijkenhuisje en van onheilspellend zwiepende cipressen in 't melkwitte maanlicht dat spookachtig op vervallen, bemoste zerken viel. Maar ook op 't hangslot dat het toegangshek afsloot. De Iemand sprong op, klauwde naar de spijlen, voelde de gympen wegglijden, trok zich alsnog omhoog, voelde de ijzeren punten door zijn jack dringen, sprong dan af en belandde op een grindpad terwijl een kogelregen het beeld van de Maagd voor hem versplinterde. Al rennend trok hij het jack en de gymschoenen uit en ontkleedde zich vervolgens higgend en struikelend tot op 't naakte vel. Waarna de bundel kleding onder rottende lelies en chrysanten in een afvalbak verdween en de Iemand huiverend verder holde tot een massieve tombe opdoemde waarop een groepje levensgrote in marmer uitgehouwen engelen de handen naar de nachthemel uitstrekten.

En 't duurde nog geen minuut vóór een schot het hangslot deed springen en de honden kwijlend en jankend tussen de zerken stoven. Gevolgd door enkele Heinen die achter het licht van zaklantaarns de zompige paden doorkruisten en anderen het lijkenhuisje doorzochten. En terwijl ze de stromende regen vervloekten die elk voetspoor wiste en tevergeefs achter zerken en tombes zochten tot ze eindelijk vertrokken, verbeet één van de geknielde engelen de pijn in zijn opgeheven armen en bad vurig geen long- of blaasontsteking op te lopen. Maar bleef desondanks roerloos zitten met de kramp in zijn kaken waartussen hij de USB-stick hield geklemd terwijl hij zich afvroeg waar de anderen waren.

2

't Klapperde en spetterde op de Place de la Bastille. 't Knalde en bliksemde. 't Knisperde, daverde en jankte. 't Waaierde, gierde, donderde, floot en dreunde. 't Was kortom oorverdovend, oogverblindend en hartverwarmend, vond de Schaduw, verwoed liefhebber van alles wat vonkte en knetterde mits 't niet 't eigen huis, hond of have was. En 't scheen hem toe alsof 't weer die 14de juli 1789 was waarop 't Parijse grauw onder musket- en kanonnenvuur de gevangenis van de Bastille had bestormd. En ten paleize Marie-Antoinette in een bad ezinnenmelk verstoord het geblankete hoofdje had geheven wie het voor de duivel waagde zoveel rumoer te maken. Onwetend dat 't hoofdje als zovele andere onder 't suizende hakmes in het opgehouden mandje zou rollen. Waarop de Schaduw eveneens verstoord opkeek en grimaste bij de aanblik van een ander geblanket hoofdje dat beneden hem opdoemde in 't schijnsel bij de Colonne de Juillet. Want 't hoofdje behoorde toe aan een tweederangs zangeresje dat hooggehakt, diep gedecolleteerd en kortgerokt op het podium achter een microfoon plaatsnam. En bovendien zichtbaar zwanger was. Niet dat de Schaduw iets tegen hooggehakte, diep gedecolleteerde en kortgerokte zangeresjes had, zelfs niet tweederangs en zwanger, maar wel als 't La Premiere Dame de la Republique betrof. 't Zou allemaal wel eigentijds zijn en zo, maar eerder vond hij het alsof je een kostelijke champagne in een plastic beker serveerde. Dat temeer omdat het mannetje vooraan bij het podium dat haar eega was hem sterk deed denken aan een croupier in Cassis die er jaren geleden met de weekopbrengst van 't casino vandoor was gegaan. En die, dat mannetje, 't ongetwijfeld betreurde dat de toekomstige boreling niet erfelijk was voorbestemd hem op te volgen. Zodat hem opnieuw die overeenkomst met de ongelukkige Marie-Antoinette trof wier zoontje dat genoeg immers ook

was ontzegd. En ofschoon fervent tegenstander van de doodstraf, zij 't niet principieel maar wel omdat dertig jaar eenzame opsluiting hem als meer dan afdoende voorkwam, hóórde hij het hakmes al zoeven toen het zangeresje hoog en schel de Marseillaise inzette. 'Brrr!' huiverde de Schaduw en vroeg zich hardop af wát die Revolutie dan wel had gebracht, afgezien van files en belastingen.

'Fraternité, liberté, decolleté,' glimlachte Silvere. 'En zie daar de beide gelieven.' Waarop hij uitbundig naar Manon en Eleonora wuifde die beneden hen uit de flat kwamen.

'En kan ik je wat inschenken?'

'Daar,' zei de Schaduw, 'kwam ik voor. En gaarne een van je voortreffelijke Fontcreuses.' Waarop ook hij naar de twee gelieven zwaaide en dan toch weer naar het zangeresje keek dat nu riep dat 'tout le monde' mee moest zingen. En zou hij hebben kunnen voorvoelen dat ze net als die al zo lang zo dode Marie-Antoinette een rol zou gaan spelen in wat later als een wel hoogst merkwaardige episode in de schaduwiaanse annalen zou worden bijgeschreven, dan zou op dat moment schallend de Mars der Tinnen Soldaatjes zijn ingezet, als zo dikwijls immers de opmaat tot het Avontuur. En waarbij zo vaak ook Bruno Silvere, oudste vriend en hoofdcommissaris van de Surete National, en diens liefvallige Manon waren betrokken. Maar aangezien 't bleef bij een dronken lallend 'jour de gloire,' stapte hij haastig naar binnen alwaar Silvere bereids de voortreffelijke Fontcreuse inschonk.

'Magnifique,' zei de Schaduw. Wat zowel op de Fontcreuse sloeg als op het riante appartement. 'Op Tante Eulalia zaliger.'

'Proost,' zei Silvere, 'en 't was ook geluk, nota bene hier in het 17de. Volgens de notaris hing zelfs de emir van Abu Dabi smekend aan de telefoon.'

'Beter aan de telefoon dan aan 't raamkozijn driehoog achter,' zei de Schaduw. En keek naar een ingelijste oude foto waarop Tante zaliger als meisje in de oorlog bij een verzetsgroep stond gefotografeerd. Hij had haar tot zijn spijt nooit in levenden lijve ontmoet maar als bronstige jongeling 't geprojecteerde lijf wél na die oorlog vele malen in achteraf-bioscoopjes bespied. Films waarin Eulalia Pulver onder haar artiestennaam Lola Lamour acteerde waarbij haar tekstuele bijdragen doorgaans beperkt bleven tot 'O!' en 'Ah!' Reden waarom ze op een

dag naar Hollywood was getogen, waar ze echter nooit aan was gekomen vanwege een gepassioneerde romance en huwelijk met Charlie Blundersnook III, schathemeltjerk Amerikaans olieboer met Franse voorouders, en vandaar dat Charlie, want 't was eigenlijk Charles. Die er echter op stond dat ze die 'O's' en 'Ah's' voortaan slechts in een zeer select gezelschap ten gehore zou brengen, te weten het zijne. Wat de hevig verliefde Eulalia een zorg zou zijn omdat ze 't vooral om het geld had gedaan, maar ook omdat Blundersnook al zo lang naar 't voorouderlijk Frankrijk wilde waar hij de oliedollars omzette in een negende-eeuwse burcht, landgoederen en landerijen, een renstal Arabische volbloed hengsten, een unieke collectie Oude Meesters, een even unieke collectie fraaie oldtimers, plus het riante appartement hier aan de Place de la Bastille. Waar Tante na zijn dood enkele jaren geleden, en tot de hare vorige maand, was blijven wonen.

'Je begrijpt dat Manon in de wolken is,' zei Silvere.

'Net als naar wij hopen, tante,' zei de Schaduw, 'en de landgoederen, landerijen, paarden, auto's?'

'Nee,' zei Silvere, 'die had ze al eerder te gelde gemaakt. En wel voor tien miljoen.'

'Zó!' zei de Schaduw.

'Ja,' zei Silvere. 'En ik hóór je denken, maar 't is op.'

'Op?' fronste de Schaduw.

'Geschonken,' zei Silvere, 'aan Huize Harmonia Materna oftewel de Stichting Moederheil.'

'Huh?' zei de Schaduw.

'Een exclusief tehuis ergens in een kasteel waar ze zich bekommeren om ongehuwd adellijk bezwangerden en hun kroost,' glimlachte Silvere.

'Zó,' zei de Schaduw weer en viste een verse knol tevoorschijn. 'Je zou 't er bijna om doen, wát!'

'Volgens Manon zal 't wel geweest zijn omdat ze tot haar verdriet kinderloos was,' zei Silvere. 'In elk geval is 't geluk dus dat ze dit appartement nog aanhield. Niets ten nadele van ons Normandische stekje, maar je weet hoe graag Manon in Parijs is.'

De Schaduw, zelf niet alleen trotse bezitter van een fraai verbouwd stekje aan de Côte d'Azur maar tevens van een comfortabel pied-à-terre aan de Avenue de Neuilly, wist het.

‘En bezat ze niet ook een of andere oude burcht niet ver bij ons vandaan?’

‘Ja,’ zei Silvere. ‘Gekocht toen ze al een beetje gaga was. Ze meende namelijk van koninklijken bloede te zijn.’

‘Pardon?’

‘O ja. En vandaar dat ze dit appartement juist hier bij de Bastille aanhield, als een soort laatste bolwerk. ’t Schijnt dat ze vroeger met Quatorze Juillet de brandslang op de meute zette.’ Hij haalde zijn sigarettenkoker tevoorschijn en plukte er een Gauloise Bleu uit.

‘En vandaar ook dat ze die burcht met landgoed bij jullie in de buurt van Cassis kocht. Le Domaine d’Ambrosia.’

De Schaduw gaf hem vuur en stak de knol in brand terwijl hij zich een martelgang langs metershoge brandnetels en doornig struikgewas herinnerde waaronder en waartussen van alles had gesist, geritseld en gekropen. En er wás iets waarom Eleonora er zo graag naartoe had gewild.

‘Klopt,’ zei Silvere, ‘de legende wil namelijk dat Karel Martel die burcht liet bouwen.’

‘Ach,’ knikte de Schaduw, ‘Karel met de Hamer! De grote Merovingische koning der Franken die in 732 de Moren bij Poitiers de schedels spleet! En vandaar dat de lieve Noor erheen wilde als Via Inspiratia voor een nieuwe historische bestseller. Hoewel ’t meer een Via Dolorosa was.’

‘Tante,’ vervolgde Silvere, ‘meende namelijk af te stammen van een van Karels zonen, te weten Ragnar met de Bult.’

‘Daar had ze anders weinig van weg,’ zei de Schaduw en hield zijn lege glas bij.

‘Vandaar die naam Ambrosia, want daar was die Ragnar mee gehuwd,’ zei Silvere en schonk de glazen vol. ‘Hun nazaten hadden de burcht eeuwenlang bewoond tot hij tijdens de Revolutie met de grond gelijk werd gemaakt.’

‘Vanzelf,’ meesmulde de Schaduw. ‘Egalité, nietwaar?’

‘Tante had het willen laten restaureren als zomerverblijf.’ Silvere zweeg even omdat ’t zangeresje kennelijk uitgezongen was, want achter de Venetiaanse balkondeuren spetterde en gloeide de nachthemel weer als een kakelbont mozaïek.

‘Maar,’ vervolgde hij, ‘net als jij had ze de pest aan alles wat steekt,

sist en kruipt en dus bleef ze hier. 't Landgoed en landhuis verhuurde ze aan haar adoptiekind, een voormalig advocaat die volgens 't testament de voornaamste erfgenaam is en haar zaken behartigde. Een zekere Slade. Henri Slade. Amerikaan. Weleens van gehoord?'

Buiten klapperde en vonkte het. Maar in 't schaduwiaanse brein waarin als in een reusachtige cartotheek duizenden namen en personalia gerubriceerd lagen opgeslagen, bleef 't oorverdovend stil.

'Moet 't?' vroeg de Schaduw, 't Zijn er namelijk nogal wat, weet je, Amerikanen.'

't Zou kunnen,' zei Silvere, 'Slade was namelijk eigenaar van club Aphrodisia in Cassis. Wél bekend?'

'Van naam,' aarzelde de Schaduw. 'k Ben namelijk op de gezegende leeftijd waarop we 's nachts zelden een uitstapje maken, tenzij onverlaten dan wel het toilet ons roepen. En zei je: wás? O.V.T.?'

En misschien, zei Silvere, zelfs V.V.T.

'Want?' fronste de Schaduw.

'Want Slade verdween vorige week op zee nadat hij met zijn jacht een kennis bij Porquerolles had afgezet. Het zou kunnen dat hij op de terugweg naar Cassis verdronken is.'

De Schaduw fronste opnieuw. 'Zou kunnen?'

'Hij is niet gevonden. En hij kende 't daar als zijn broekzak. Mogelijk is hij 's nachts op de terugweg overvaren, want je zou ze de kost moeten geven die daar na een avondje stappen dronken in hun motorkruisers naar huis racen. En verder barst 't er van de haaien.'

'Kan hij 't zelf zijn geweest, dronken?'

Nee, zei Silvere, want Slade dronk en rookte al jaren niet meer op doktersadvies.

Waarop de Schaduw 't wél deed in de vaste overtuiging dat degenie die dronk langer leefde dan de arts die 't verbood.

'En zijn boot?'

'De *Calypso*. Een jacht dat de volgende ochtend bij Canaille werd gevonden. Lek geslagen en in tweeën gebroken. Je weet hoe 't daar kan spoken.'

De Schaduw zág de kaap op zijn netvliezen. Zoals trouwens elke ochtend wanneer hij de luiken van de slaapkamer in Villa des Ombres opende waarachter glooiende weilanden, glimmende pannendaken en golvende wijngaarden zich uitstrekten tot de baai van

Calabre bij Cap Canaille aan die zoveel bezongen Mediterranée. Die daar overigens meer werd vervloekt door weduwen, wezen en verzekeringsmaatschappijen, want een berucht zeemanskerkhof was vanwege de verraderlijke stromingen, de baai zelf half moeras, half pikzwart vulkanische as en gesteente waar alleen vogels en smokkelaars kwamen.

‘Kan ’t een overval zijn geweest?’

Want als je ’t nou over haaien had, dan kende hij, Schaduw, nog wel een andere soort, te weten tweebeinig, zij het voorheen vaak met een houten poot.

Maar Silvere schudde ’t gebruide hoofd en zei dat het piraten of ander schorremorrie dan zeker om het motorjacht moest zijn gegaan want het was een antieke en eentje in de hogere prijsklasse.

‘Slade had dus geld,’ zei de Schaduw.

Van tante, zei Silvere. Die bij gebrek aan eigen kroost dol op hem was. En vandaar dat hij na Blundersnooks dood ook een van die kostbare oldtimers kreeg. Een Bentley Continental S2 die je ongetwijfeld wél kent want meer dan twee zullen er zelfs in Cassis wel niet zijn.

‘’t Is niet waar!’ zei de Schaduw, die zelf trotse eigenaar van die tweede Continental was en zich die andere inderdaad kon herinneren.

‘Plus,’ zei Silvere, ‘dat Aphrodisia.’

‘Ook al?’ zei de Schaduw verbaasd.

‘Ja,’ zei Silvere. ‘Blundersnook kocht de club indertijd voor tante toen ze nog op Ambrosia woonden omdat ze ’t toch niet helemaal kon laten, zie.’

‘Mits voor select gezelschap,’ knikte de Schaduw en hield het glas weer bij.

‘En ’t liefst ook koninklijk,’ zei Silvere, ‘de Aga Khan, koning Idris van Libië, Boemipol van Thailand, prins Bernhard uit Nederland, alles wat blauw bloed had en schuinsmarcheerde. Later liet ze het managen door haar agent die nog steeds de financiën voor Slade doet. Een Nederlander die op Mallorca woont.’

De Schaduw dronk en blikte even naar het ingelijste affiche boven de schouw waarop Tante als Lola Lamour in de film *Nachtvlinders van Saint Tropez*, nog dieper gedecolleteerd ging dan ’t middelma-

tige zangeresje. En de Schaduw herinnerde zich dat het verhaaltje al even weinig om 't lijf had gehad, een stuk schoelje dat zich dood had laten verklaren om de verzekeringspenningen op te strijken.

'En,' vroeg hij, 'kan die Slade ertussenuit zijn gepiept? 't Zou immers niet de eerste zijn, wat? De polis op naam van de bedroefde weduwe? Schulden? Dat Aphrodisia?'

Maar Silvere schudde zijn hoofd. 'k Heb hem na laten gaan op de Quay. Maar we hebben geen letter over hem.'

Waarop de Schaduw smokend bedacht dat Slade dan 't geluk had te horen bij die 30 procent inwoners van de Republique Française van wie de Surete Nationale hier aan de Quay des Orfevres géén dossier, DNA en vingerafdrukken bewaarde. Wat lang niet alles zei, maar wel véél.

'Bovendien,' zei Silvere, 'had hij geen enkel motief om ertussenuit te piepen, temeer daar hij een vriendin had die door Hercule Poincot, rechercheur jou wel bekend daar in Cassis, werd omschreven als een koperrode uitgave van Brigitte Bardot.'

'Hercule wordt oud,' zei de Schaduw, 'tenzij de vriendin dat ook is want de laatste foto's die ik van La Bardot zag deden me vooral denken aan promotie van de firma Tombale & Zn, experts in 't prepareren en mummificeren van honderdjarigen.'

'Anastasia Vitaly,' zei Silvere en pakte een glanzende print van de bar. 'Poincot mailde deze foto vanmiddag.'

De Schaduw frunnikte de hoornen leesbril tevoorschijn en zette 'm op boven de dan huizenhoog opgetrokken wenkbrauwen. Want op de voorgrond hing een jonge vrouw van een jaar of dertig rond een metalen paal in een pose waarvan de Schaduw aannam dat die lust moest suggereren ofschoon 't hem eerder deed denken aan een aanval van darmkramp. Een vrouw met vlammend rood haar dat in één vlecht langs het bekoorlijke hoofdje hing waarin een roze gestift pruilmondje zich verveeld tuitte. En ze leek inderdaad, vond de Schaduw, op de jonge Bardot en dan vooral op BB in de film *En God Schiep de Vrouw*. Al kwam die titel niet helemaal met het schepingsverhaal overeen want Brigitte had van de keuring een miniem slipje moeten dragen. Anastasia echter droeg slechts een tatoeage op haar linkerbil, een blauwgroene scorpioen met een venijnig opgeheven angeltje. Vermoedelijk haar sterrenbeeld, meende de Scha-

duw en herinnerde zich dat hij de vrouw in tegenstelling tot Slade weleens in Cassis had gezien. Wat niet zo vreemd was vanwege dat vuurrode haar maar ook omdat zijn favoriete restaurant pal tegenover Club Aphrodisia lag.

Schuin achter de linkerbil zat vooraan een tafeltje beladen met ontkurkte flessen champagne een dikzak wiens vlinderstrik op een van zijn onderkinnen prijkte en wiens vollemaansfacie de Schaduw vaag wat zei.

‘En wat,’ vroeg hij, ‘is ’t belang dat Poincot ’m stuurde?’

‘Omdat de foto op de zevende werd gemaakt,’ zei Silvere. ‘De nacht dat Slade verdween. En wel om middernacht. De foto. Dat weet Poincot zeker omdat de dikkerd met het vlinderstrikje daar toen zijn verjaardag vierde, een zekere Jules Legere, de hoofdcommies A van de douane in Cassis.’

De Schaduw knikte verrast want hij herkende de dikzak nu als een van de vaste klanten van dat favoriete restaurant.

‘En Legere,’ zei Silvere, ‘wist heel zeker dat Slade die namiddag samen met een man aan boord ging. Een vent met vissenogen en een litteken onder zijn linkerjukbeen...’

Hij zweeg omdat de Schaduw hem verbluft aankeek, en dan weer naar de foto tuurde. En de klamme gewaarwording onderging dat hij in de fletse ogen keek van een kabeljauw die te lang in de zon had liggen drogen.

‘Guppy!’ zei de Schaduw.

Silvere knikte. ‘Louis Ondaatje alias Guppy. Bekend en gezocht als in- en uitbreker.’

‘Alsmede hartenbreker van gefortuneerde oude vrijsters en dito weduwen,’ zei de Schaduw die nu ook zag dat Guppy naast een vrouw zat wier gezicht onder een grote zwarte flaphoed schuilging.

‘Want zat broeder Gup niet in staatshotel De Nor wegens ’t achteroverdrukken van pensioenen en andere bruidsschatten?’

‘Klopt,’ zei Silvere, ‘tot hij enkele maanden geleden hier in de Santé in Parijs uitbrak en sindsdien spoorloos was, tot die nacht in de Aphrodisia. Zodat Poincot zich afvroeg waarom Slade die avond met hem naar Porquerolles voer. Waar zoals je weet vooral natuurliefhebbers komen. En dat was Slade niet en Gup al evenmin. Maar vooral natuurlijk hoe merkwaardig het was dat Gup alweer terug

was in die club Aphrodisia toen Slade bij Calabre crashte.’

‘Hóógst merkwaardig,’ beaamde de Schaduw en tuurde weer naar Guppy die dat litteken te wijten had aan een ooit door de Schaduw feilloos geworpen werpmes.

‘En ook dát zul je tijdens je vakantie hebben gemist,’ zei Silvere, ‘maar diezelfde avond werd daar bij Porquerolles alarm geslagen in een laboratorium vanwege een mogelijke aanslag. En hou je vast, Schaduw, want...’

En de Schaduw híéld zich vast, want ergens buiten daverde een explosie die ruiten en glaswerk deed rinkelen terwijl een vuurbal als een kolossale sinaasappel het appartement enkele seconden in hel oranje licht zette. Waarna ’t heel even muisstil was tot Silvere alle vuurwerk vervloekte. Maar de Schaduw indachtig het middelmatige zangeresje al naar de Venetiaanse deuren holde en riep dat ’t om de dooie dood geen vuurwerk was maar veeleer een...

‘Een aanslag!’ schreeuwde de doodsbleke Eleonora drie verdiepingen beneden hem boven het massale gegil uit. ‘Darling, ze hebben het politiebureau om de hoek bij de Rue de Daumé...’ Maar de rest van haar woorden ging teloor in gegil en geschreeuw en meteen erop het kermend gejangk van sirenes.